

Beste bewoners van Heimolen, beste buren, beste vrienden,

Over enkele maanden, op 11 november, zal het honderd jaar geleden zijn dat de kanonnen in Europa en de wereld definitief zwegen. Honderd jaar geleden keerde een beproefde mensheid terug uit de loopgraven, naar huis. Onder deze grijze en gebroken massa waren 17 jongemannen, die bij het uitbreken van de oorlog een bijzondere belofte gemaakt hadden. Desire en Gerard Mariman, Alois, Frans en Jozef Van Gucht, Theophiel en Frans Van Eyck, Isidoor, Leopold, Petrus en Armand De Prijcker, Jozef Colman, Petrus Hendrick, Alois en Gabriel Smet, Theophiel Vercauteren en Jozef Van Deursen beloofden dat zij een kapel voor Onze Lieve Vrouw zouden bouwen als zij heelhuids mochten terugkeren. Deze gunst werd hun gegeven. De rest is geschiedenis. Honderd jaar na het einde van de Grote Oorlog staan wij hier om hun belofte te herdenken.

Elk van de 17 soldaten keerde terug met treffende, pijnlijke maar bijzondere verhalen. Ik ken enkel het verhaal van mijn overgrootvader Desire Mariman, die voor dood werd achtergelaten op het slagveld en het geluk had dat het lijk-doeke waarmee hij van de loopgraven werd weggevoerd te kort was. Zijn ogen lagen onbedekt. Verlamd als hij was, opende hij toch de ogen net op het moment dat de lijkdragers hem in het lijkenhuis wilden afzetten. Ze lieten de brancard vallen van de schrik. De loop der dingen had er heel wat anders uitgezien mocht hij niet zijn ogen geopend hebben, denkt men dan. De andere van de 17 soldaten hadden, daar ben ik zeker van, elk ook hun verhalen, en het was voor hen een plezier om deze verhalen jaarlijks op te halen.

Naar welke thuis keerden deze 17 beproefde mensen terug? Voor vijf jaren hadden de 17 soldaten, net zoals zovele anderen, hun haar, hoeve en gezin moeten verlaten. Sommigen lieten borelingen achter die ze terugzagen als peuters. Kinderen waren bang voor hun verwilderde vaders, en moeders moesten opnieuw leren samenleven met echtgenoten die halve vreemden waren geworden. Halve vreemden die daarbij nog gekwetst uit de loopgraven wederkeerden. Wie geen zware lichamelijke kwetsuren had opgelopen kon van geluk spreken. Velen waren voor het leven getekend. In de familie herinneren we ons de verhalen van overgrootvader Desire die vele nachten, badend in het zweet, wakker schoot van de spoken die hij in zijn nachtmerries bleef najagen. En hoevelen hebben hun vrouw en kinderen niet slechts voor vijf jaar, maar voor altijd moeten achterlaten?

Beste vrienden, de kapel van Onze Lieve Vrouw, waar wij vandaag mogen samenkomen, kan ons iets zeggen over de thuis waar deze jonge kerels naar terugkeerden. Zij stonden voor vele uitdagingen. Het heropbouwen van hun leven uit de puinen van de oorlog was geen eenvoudige klus. Maar door hun geloof, hier zo treffend weergegeven in het beeld van Onze Lieve Vrouw, hebben zij de kracht gevonden om de draad terug op te nemen. Zij waakt over ons, bij uitstek wanneer wij, eindige, sterfelijke wezens, het kwetsbaarst zijn.

De verhalen uit het verleden maken ons weerbaar in het heden. Vanuit de kennis van wat een oorlog kan veroorzaken hebben de 17 soldaten, onze voorvaderen en voorgangers op de wijk Heimolen, zich ingespannen om een vreedevolle en warme thuis te bouwen voor allen die na hem kwamen. Ook voor ons. Daarin ligt de waarde van deze verhalen. Deze verhalen moeten wij opnieuw vertellen en blijven vertellen. Vertel de verhalen van de 17 jongens die mochten terugkeren, honderd jaar geleden. Vertel vooral het verhaal van de honderdduizenden die nooit mochten terugkeren. Is dat immers niet de betekenis van Pinksteren? Op die dag kregen de Apostelen, verlamd door twijfel en angst, de kracht om het verhaal te vertellen van Jezus Christus, hij die tegen alle kansen in de dood heeft mogen overwinnen. Amen.